

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Omgevingsrecht.....	2
Wabo	2
Planschade	2
Natuurbescherming	3
Bijstand	4
Volksverzekeringen.....	6
Bestuursrecht overig.....	9
Arbeidstijdenwet	9
Gezondheid	10
Vreemdelingenrecht.....	11
Asiel	11
Richtlijnen en verordeningen	11
Vreemdelingenbewaring	12

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 622

MK ABRS, 26-07-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2860](#)

college van burgemeester en wethouders van Land van Cuijk.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:32a lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. BEGUNSTIGINGSTERMIJN. VERLENGING. I.c. wordt geoordeeld dat het college niet aannemelijk heeft gemaakt dat voor het verwijderen van de bouwwerken de uitspraak van de Afdeling in deze procedure moet worden afgewacht. Ten aanzien van bouwen is in strijd met artikel 5:32a, tweede lid, van de Awb een te lange en onvoldoende concrete begunstigingstermijn opgenomen. De vraag of het college hangende een procedure de begunstigingstermijn mag verlengen tot na afloop van de procedure hangt af van de aard van de overtreding en de bij het besluit betrokken belangen. Verwijzing naar ABRS 6 oktober 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:2231](#). I.c. wordt geoordeeld dat de belangen van [appellant sub 2] en [appellant sub 3] onvoldoende zijn afgewogen bij de verlenging van de begunstigingstermijn.

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2023, 623

Rechtbank Noord-Nederland, 24-07-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:3113](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Dantumadiel, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. ADVISERING. NADEELCOMPENSATIE. Afwijzing aanvraag om tegemoetkoming in planschade. I.c. hebben eisers geen contra-expertise van een deskundige op het gebied van planschade overgelegd. Naar het oordeel van de rechtbank leidt het enkel plaatsen van kritische kanttekeningen door eisers in dit geval niet tot de conclusie dat het advies van de SAOZ onzorgvuldig is dan wel inhoudelijk niet concludent is. Verwijzing naar ABRS 11-01-2012, [ECLI:NL:RVS: 2012:BV0578](#). Verweerder heeft het advies van de SAOZ aan de bestuurlijke besluitvorming ten grondslag mogen leggen. De rechtbank komt voorts tot het oordeel dat de bestuursrechter niet bevoegd is om kennis te nemen van het verzoek om nadeelcompensatie en van het verzoek om schadevergoeding.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 624

MK Rechtbank Gelderland, 24-07-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:4136](#)

college van Gedeputeerde Staten van de Provincie Gelderland, het college.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTERN SALDEREN.

REFERENTIESITUATIE. HINDERWETVERGUNNING. BEWIJSLAST. Natuurvergunning

varkenshouderij. I.c. wordt geoordeeld dat eisers een begin van bewijs hebben geleverd dat in de inrichting minimaal drie achtereenvolgende jaren na het onherroepelijk worden van de vergunning geen of minder dieren zijn gehouden. Het beroep is gegrond, omdat het college onvoldoende heeft onderzocht of de Hinderwetvergunning als referentiesituatie kan worden gebruikt. Hierdoor is niet duidelijk of sprake is van significante gevolgen.

[...] 2.1. De vergunninghouder exploiteert een varkenshouderij [...]. [...] de vergunninghouder [heeft] een vergunning aangevraagd op grond van artikel 2.7, tweede lid, van de

Wet natuurbescherming (Wnb). De aanvraag ziet op het wijzigen van een varkenshouderij ten opzichte van de Hinderwetvergunning van 22 april 1974. De afstand tot het dichtstbijzijnde Natura 2000-gebied Rijntakken is 1,8 kilometer.

2.2. [...] Het college heeft de vergunning op [...] verleend.

[...] *Referentiesituatie: metellingen*

[...] 7.4. Op grond van het destijds geldende artikel 27, eerste of derde lid, van de Hinderwet verviel de vergunning van rechtswege als de inrichting niet binnen drie jaar na het onherroepelijk worden van de vergunning was voltooid en in werking gebracht, of drie achtereenvolgende jaren buiten werking was geweest. De vergunning kon ook gedeeltelijk vervallen. Als er geen tekenen zijn dat gedurende tenminste drie achtereenvolgende jaren minder dieren in de inrichting werden gehouden, is het college niet verplicht ambtshalve onderzoek te verrichten naar de vraag of een Hinderwetvergunning eventueel is vervallen. Het ligt primair op de weg van eisers om feiten en omstandigheden aan te voeren die een begin van bewijs opleveren voor de juistheid van de stelling dat de vergunning voor de veehouderij gedeeltelijk is vervallen.⁴ Als eisers een begin van bewijs leveren, komt de bewijslast vervolgens bij het college te liggen en is het aan hem om bewijs te leveren dat de Hinderwetvergunning niet (gedeeltelijk) is vervallen.⁵

7.5. Hier is de vraag of eisers een begin van bewijs hebben geleverd dat de inrichting niet binnen drie jaar na het onherroepelijk worden van de vergunning volledig of gedeeltelijk voltooid en in werking was.

7.6. De rechtbank is van oordeel dat eisers een begin van bewijs hebben geleverd dat de inrichting minimaal drie achtereenvolgende jaren na het onherroepelijk worden van de vergunning geen of minder dieren zijn gehouden. Anders dan het college stelt hebben eisers niet volstaan met alleen stellen dat gegevens over die periode ontbreken, maar hebben zij bij hun beroepschrift ten eerste ook concrete gegevens overgelegd uit het Landbouwtellingssysteem. Hieruit volgt dat over de periode voor 1989 geen gegevens beschikbaar zijn/opgave is gedaan, terwijl die opgave wel verplicht was. De Afdeling heeft in een vergelijkbaar geval geoordeeld dat daarmee een begin van bewijs is geleverd.⁶ Het standpunt van het college dat alleen een begin van bewijs wordt aangenomen in situaties waarin (onvolledige) gegevens beschikbaar zijn, volgt de rechtbank dus niet.

Daarnaast hebben eisers erop gewezen dat uit de aanvraag van de Hinderwetvergunning volgt dat één van de stallen in 1978, vier jaar na het jaar waarin de Hinderwetvergunning is verleend, in gebruik is genomen.

Tot slot hebben eisers met luchtfoto's op zijn minst twijfel gezaaid over (het moment van) de oprichting van de grote stal. De stelling van het college dat uit een topografische kaart van 1975 volgt dat deze stal was opgericht, maakt dat niet anders, want het gaat er om dat de inrichting binnen drie jaar na het onherroepelijk worden van de vergunning was voltooid, terwijl ter zitting is verklaard dat de grote stal op enig moment is gesloopt en (pas) in 1978, vier jaar na het verlenen van de vergunning, opnieuw is gebouwd.

De beroepsgrond slaagt.

7.7. De rechtbank kan zich voorstellen dat de vergunninghouder door dit oordeel geraakt is en dat dit tot mogelijk ingrijpende gevolgen kan hebben. Het is niet zo dat de rechtbank het college en de vergunninghouder niet gelooft dat er sprake is van een generatie-overstijgend familiebedrijf waar al jarenlang dieren worden gehouden. De andere kant is dat de vergunninghouder zelf een bedrijfsverandering heeft aangevraagd waarbij de Hinderwetvergunning als bestaand recht is opgegeven. Om van zo'n recht gebruik te kunnen maken, moet het – in het belang van de natuur – wel zeker (genoeg) zijn dat dat recht niet is vervallen. Ook moet zeker zijn dat er niet enkele jaren minder dieren zijn gehouden, omdat dat destijds ertoe kon leiden dat de Hinderwetvergunning gedeeltelijk verviel. Dat is in dit geval niet duidelijk. Daarbij weegt het in de rechtspraak mee dat er wel een verplichting was om de dierenaantallen op te geven. Als die gegevens ontbreken, is het vervolgens aan het college om hier onderzoek naar te doen en na te gaan of de Hinderwetvergunning geheel of gedeeltelijk is vervallen. Het oordeel van de rechtbank betekent dus niet dat de Hinderwetvergunning is vervallen, maar dat het college daar nader onderzoek naar moet doen. [...]

Zie in gelijke zin de uitspraak van de Rechtbank Gelderland van dezelfde datum, [ECLI:NL:RBGEL:2023:4124](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2023, 625

MK CRvB, 11-07-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1380](#)

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam (college)

Participatiewet (PW) 9

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA) 4

PARTICIPATIEWET. ARBEIDS-, RE-INTEGRATIE- EN TEGENPRESTATIEVERPLICHTINGEN (ARTIKEL 9-VERPLICHTINGEN). BEGIN VAN BEWIJS. Hoger beroep inzake de permanente ontheffing van de artikel 9-verplichtingen slaagt niet.

4.1. De Raad komt tot het oordeel dat het hoger beroep inzake de permanente ontheffing van de artikel 9-verplichtingen niet slaagt en het hoger beroep wat de kosten van bezwaar betreft wel. [...]

4.3.6. Nu in de tekst van artikel 9, vijfde lid, van de PW bij het begrip 'volledig en duurzaam arbeidsongeschikt' enkel en uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 4 van de Wet WIA en ook uit de parlementaire geschiedenis niet blijkt hoe de hiervoor in 4.3 en 4.3.5 opgeworpen vragen moeten worden beoordeeld, concludeert de Raad dat bij de toepassing van deze bepaling zoveel als mogelijk moet worden aangesloten bij de (systematiek van) de Wet WIA. [...]

4.3.7. De permanente ontheffing van artikel 9, vijfde lid, van de PW kan zowel ambtshalve als op aanvraag worden vastgesteld. Het houdt een uitzondering in op de artikel 9verplichtingen die voor een bijstandsgerechtigde gelden. Daarom moet degene die stelt dat die bepaling in zijn of haar geval van toepassing is in beginsel aannemelijk maken dat hij of zij voldoet aan de voorwaarden voor die toepassing van die bepaling. Dit betekent dat de bijstandsgerechtigde die een permanente ontheffing wenst ten minste een begin van bewijs moet leveren dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is. Anders dan degene die aanspraak maakt op een WIA-uitkering, bevindt die bijstandsgerechtigde zich niet in de situatie dat hij een wachttijd van twee jaar heeft doorlopen en dus in een andere bewijspositie. Het is vervolgens aan het college om de stelling over de arbeidsongeschiktheid van de betrokkene te beoordelen. Dit moet gebeuren op basis van een verzekeringskundig, en zo nodig ook een arbeidskundig, onderzoek. Dat volgt uit artikel 6, eerste lid, van de Wet WIA. [...]

4.3.8. Het antwoord op de vraag of de betrokkene een begin van bewijs heeft geleverd, is afhankelijk van de feiten en omstandigheden van het concrete geval. [...]

4.3.9. Bij de beantwoording van de vraag of de betrokkene een begin van bewijs heeft geleverd, mag de bijstandverlenende instantie zich baseren op een advies van een deskundige instantie. Dit geldt ook ten aanzien van de vraag of er een begin van bewijs is dat een betrokkene volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is in voormelde zin. De bijstandverlenende instantie moet zich er van vergewissen dat het advies op een zorgvuldige manier tot stand is gekomen, geen onjuistheden bevat en deugdelijk is gemotiveerd.

In deze zaak

4.4. De beroepsgrond dat uit het advies van Indigo valt af te leiden dat appellante volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is, slaagt niet. In het advies wordt niet de conclusie getrokken dat appellante duurzaam arbeidsongeschikt is. Er wordt juist geadviseerd om over een half jaar een herbeoordeling te laten plaatsvinden, omdat appellante aan een nieuwe GGZ-behandeling begint. Hieruit blijkt dat de arts zich niet op het standpunt stelt dat er een stabiele situatie is en niet uitsluit dat er significante verbetering van de belastbaarheid van appellante in de toekomst mogelijk is.

4.5. Appellante heeft zich vervolgens op het standpunt gesteld dat het college het advies van Indigo niet aan het bestreden besluit ten grondslag had mogen leggen, omdat het onderzoek van Indigo onzorgvuldig en onvolledig is geweest. Indigo had informatie moeten opvragen bij de behandelend sector en het college had een verzekeringsarts moeten inschakelen om appellante te beoordelen. Deze beroepsgrond slaagt evenmin. Daartoe is het volgende van betekenis.

4.5.1. Er zijn geen concrete aanwijzingen om te twijfelen aan de zorgvuldige totstandkoming of aan de inhoud van het advies van Indigo. Zoals volgt uit overweging 3.4.7 en 3.4.8 is het in eerste instantie aan appellante om het college, dan wel de door het college ingeschakelde adviserende instantie, te voorzien van (medische) gegevens die haar standpunt onderbouwen. Op die manier had appellante een begin van bewijs kunnen leveren van haar stelling en het college had vervolgens een verzekeringskundige om advies moeten vragen. Maar appellante heeft die gegevens niet verstrekt. En ook ter zitting heeft zij niet toe kunnen lichten welke concrete informatie door het college is gemist. Anders dan appellante meent heeft het college in wat appellante naar voren heeft gebracht geen aanleiding hoeven zien informatie bij haar behandelaars op te vragen. Gelet op de bewijslastverdeling lag het op haar weg om dit te doen. Haar standpunt dat het college, althans Indigo, informatie had moeten opvragen, wordt dan ook niet gevolgd.

4.5.2. De brief van 11 februari 2021 van haar behandelaars bij ipsis, die appellante in beroep heeft overgelegd, leidt niet tot een ander oordeel. [...] Uit deze informatie uit de behandelend sector is af te leiden dat de daadwerkelijke behandeling gericht op verbetering van de belastbaarheid pas recent is

gestart en dat er voor appellante in de periode waar het hier om gaat nog concreet zicht was op verbetering van de belastbaarheid. Hieruit blijkt dus niet dat het standpunt en advies van de arts van Indigo onjuist is; deze informatie onderschrijft het eerder.

4.5.3. De beroepsgrond van appellante dat het college een verzekeringsgeneeskundig onderzoek had moeten instellen, slaagt gelet op het voorgaande ook niet. Appellante heeft immers niet een begin van bewijs geleverd dat zij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is. Het enkele feit dat appellante al lang last heeft van psychische klachten en daarvoor al lang behandeld wordt, is daartoe onvoldoende. Het college heeft dan ook geen aanleiding hoeven zien om een onderzoek door een verzekeringsarts en arbeidsdeskundige in te stellen.

De kosten van bezwaar

4.6. [...] Het college had de kosten van bezwaar moeten vergoeden. Hieruit volgt dat deze beroepsgrond slaagt.

JnB 2023, 626

CRvB, 11-07-2023, [ECLI:NL:CRVB:2023:1302](#)

college van burgemeester en wethouders van Gulpen-Wittem.

Participatiewet (PW) 34

PARTICIPATIEWET. VERMOGEN. AFWIJZING AANVRAAG OM BIJSTAND, OMDAT APPELLANT GEBRUIK MAAKT VAN DE REKENING VAN ZIJN MOEDER VOOR ZIJN EIGEN BANKZAKEN. Het enkele feit dat de betrokkene is gemachtigd voor een bankrekening op naam van een ander, is op zichzelf onvoldoende om aan te nemen dat de betrokkene beschikte dan wel redelijkerwijs kon beschikken over de tegoeden op die bankrekening. Het college dient aannemelijk te maken dat het om middelen van de betrokkene gaat. Daarin is het college in dit geval geslaagd. Aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2023, 627

MK Rechtbank Amsterdam, 18-07-2023, [ECLI:NL:RBAMS:2023:4504](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam.

Participatiewet (Pw) 35

Beleidsregels eenmalige energietoeslag studenten 2022 van de gemeente Amsterdam (Beleidsregels)

PARTICIPATIEWET. ENERGIETOESLAG. (NIEUWE) BELEIDSREGELS. De rechtbank stelt voorop dat als gevolg van de (nieuwe) Beleidsregels studenten niet meer categoriaal worden uitgesloten van de energietoeslag. Wel gelden er voor studenten voorwaarden die niet aan andere energietoeslaggerechtigden worden gesteld. In zoverre is er dus is nog steeds sprake van (sommige) gelijke gevallen die ongelijk worden behandeld. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank met de cijfers en motivering voldoende onderbouwd waarom de extra voorwaarden die aan studenten worden gesteld gerechtvaardigd zijn.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2023, 628

MK Rechtbank Oost-Brabant, 10-07-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:3371](#)

Raad van bestuur van de SVB.

Algemene Ouderdomswet (AOW)

Participatiewet (Pw) 47a

Wet vereenvoudiging beslagvrije voet

Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering 475c tot en met 475e

AOW. AANVULLENDE INKOMENSVOORZIENING OUDEREN (AIO-AANVULLING). WIJZIGING REGELS OVER DE BESLAGVRIJE VOET MET INGANG VAN 1 JANUARI 2021. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de SVB in de financiële situatie van eiser geen reden hoeven zien om het aflossingsbedrag lager vast te stellen.

De SVB hoefde naar het oordeel van de rechtbank geen rekening te houden met een langere gewenningsperiode.

De regels over de beslagvrije voet

3. Zoals uit overweging 1.1 volgt, bestaat de uitkering van eiser en zijn echtgenote uit twee delen en ziet de terugvordering op de AIO-aanvulling op grond van de Pw. Dat betekent dat de bevoegdheid van de SVB om de terugvordering te verrekenen ook volgt uit de Pw en niet – zoals de SVB lijkt te veronderstellen – uit de Regeling tenuitvoerlegging bestuurlijke boeten en terugvordering onverschuldigde betalingen. Die regeling is niet van toepassing op terugvorderingen op grond van de Pw. [...]

3.1. De regels voor de berekening van de beslagvrije voet zijn, zoals ook in het besluit van 14 februari 2022 van de SVB staat, op 1 januari 2021 veranderd. Tot 1 januari 2021 hield de SVB voor de berekening van de beslagvrije voet rekening met de leeftijd van eiser en zijn echtgenote en werd gerekend met 90% van de AIO-aanvulling die hoger is dan de algemene bijstandsnorm. Op 1 januari 2021 is de Wet vereenvoudiging beslagvrije voet in werking getreden.[...] Met deze wet zijn de in de overweging hiervoor genoemde artikelen uit het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering gewijzigd. Die wijziging betekent voor eiser dat voor de beslagvrije voet niet meer rekening wordt gehouden met 90% van de AIO-aanvulling, maar met 95% van de algemene bijstandsnorm. Daardoor heeft eiser nu een hogere aflossingscapaciteit dan hij onder de oude regels had en dat betekent dat hij in staat wordt geacht om maandelijks een hoger bedrag op de terugvordering af te lossen. [...]

Het geschil in beroep

4. Eiser betoogt dat hij in een schrijnende situatie verkeert en dat de SVB daarom uit coulance het aflossingsbedrag lager had moeten vaststellen. Hij is niet in staat om dat bedrag te betalen en ervaart daardoor onnodig stress. Eiser is bereid om de schuld af te lossen, maar aan het einde van de maand blijft een bedrag van € 67,- over en het is voor hem onmogelijk om na de gewenningsperiode het uiteindelijke bedrag van € 160,65 maandelijks op de terugvordering af te lossen. Daarbij heeft eiser erop gewezen dat de eerste levensbehoeften steeds duurder worden. De prijs van voedingsmiddelen is fors gestegen en dat geldt ook voor de prijs van energie. De toenemende inflatie betekent voor eiser dat hij steeds minder zal overhouden van zijn uitkering en hij verwacht dat de eindafrekening van stroom en gas hoger zal uitvallen. Eiser heeft in het beroepschrift een schema van maandelijks inkomsten en uitgaven opgenomen. Verder wijst eiser ter ondersteuning van zijn standpunt op de kamerbrief van 11 maart 2022. Het is bovendien onduidelijk hoe het aflossingsbedrag is opgebouwd en welke beslagvrije voet de SVB heeft gehanteerd. [...]

4.2. Omdat, zoals uit de overwegingen hiervoor volgt, de regels over de beslagvrije voet met ingang van 1 januari 2021 zijn veranderd en deze nieuwe regels voor eiser tot een verhoging van het

aflossingsbedrag hebben geleid, heeft de SVB een gewenningsperiode in het bestreden besluit opgenomen. Volgens de SVB is, zoals hij ter zitting van de rechtbank op 2 maart 2023 heeft gesteld, deze gewenningsperiode ingegeven door coulance en past hij daarmee in de situatie van eiser buitenwettelijk begunstigend beleid toe. De rechtbank begrijpt de stelling van de SVB zo dat hij niet kan afwijken van de regels over de beslagvrije voet, opgenomen in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering en dat hij daarom geen lagere beslagvrije voet kan vaststellen. Op zichzelf is deze stelling van de SVB juist. Verder is de SVB, zoals volgt uit overweging 3, bevoegd om de terugvordering te verrekenen met de uitkering van eiser en zijn echtgenote. Maar uit de Pw volgt niet dat de SVB daarmee ook verplicht is om het aflossingsbedrag vast te stellen op de maximale aflossingscapaciteit van eiser en zijn echtgenote. Met de coulanceregeling in de vorm van een gewenningsperiode, wijkt de SVB niet af van de Pw. De coulanceregeling is dus, anders dan de SVB stelt, niet aan te merken als buitenwettelijk begunstigend beleid. De rechtbank zal daarom alleen beoordelen of de SVB in de concrete omstandigheden van dit geval gebruik heeft mogen maken van zijn bevoegdheid om het aflossingsbedrag vast te stellen op de maximale aflossingscapaciteit van eiser en zijn echtgenote, zoals berekend overeenkomstig de nieuwe regels over de beslagvrije voet en met inachtneming van een gewenningsperiode. Als de SVB dat mocht doen, is immers niet meer van belang of de SVB de in het besluit vervatte coulanceregeling mocht toepassen zoals hij dat heeft gedaan.

4.3. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de SVB in de financiële situatie van eiser geen reden hoeven zien om het aflossingsbedrag van € 160,65 lager vast te stellen. Zoals de SVB in zijn verweerschrift stelt, is daarbij van belang dat het uitgangspunt van de wetgever is dat met het inkomen onder de beslagvrije voet de noodzakelijke kosten van het levensonderhoud kunnen worden gedragen en dat dit ook geldt voor mensen die de AOW-leeftijd hebben bereikt. Voor zover eiser met verwijzing naar de kamerbrief van 11 maart 2022 heeft willen betogen dat zich in zijn situatie onvoorziene en ongewenste gevolgen voordoen als gevolg van de nieuwe regels over de beslagvrije voet, ziet de rechtbank geen reden om het bestreden besluit te vernietigen. De wetgever heeft bij het vaststellen van de nieuwe regels over de beslagvrije voet, zoals uit overweging 3.2 volgt, rekening gehouden met een inkomenseffect van minus 6%. Eiser heeft met het in het beroepschrift opgenomen schema van inkomsten en uitgaven niet aannemelijk gemaakt dat zijn inkomenseffect groter is dan waar de wetgever rekening mee heeft gehouden en hij in een schrijnende situatie verkeert. De SVB heeft in zijn verweerschrift duidelijk gemaakt dat eiser aan de inkomenszijde met andere bedragen heeft gerekend, waardoor de berekening anders uitpakt. Verder heeft de SVB gemotiveerd dat ook als met de uitgaven van eiser wordt gerekend en met de juiste bedragen aan de inkomenskant nog aflossingscapaciteit overblijft, waarmee eiser en zijn echtgenote het aflossingsbedrag van € 160,65 kunnen dragen. Daar komt nog bij dat eiser de bedragen aan de uitgavenkant niet heeft onderbouwd met objectieve bewijsstukken.

4.4. De rechtbank ziet in de namens eiser naar voren gebrachte omstandigheden ten slotte geen grond voor het oordeel dat de SVB ten onrechte rekening heeft gehouden met een gewenningsperiode, waarbij vanaf juli 2022 50% van het aflossingsbedrag wordt verrekend met de uitkering, vanaf juli 2023 75% van het aflossingsbedrag en vanaf juli 2024 het volledige aflossingsbedrag. De SVB hoefde naar het oordeel van de rechtbank in het bijzonder geen rekening te houden met een langere gewenningsperiode, reeds omdat de SVB, zoals de rechtbank ook hiervoor heeft geoordeeld, het aflossingsbedrag van 160,65 niet lager heeft hoeven vaststellen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Arbeidstijdenwet

JnB 2023, 629

MK ABRS, 26-07-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2862](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46

Arbeidstijdenwet (Atw) 4:3, 10:1

Wetboek van Strafrecht 23

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit vervoer (wegvervoer) 2016 (Beleidsregel) 5

ARBEIDSTIJDENWET. BOETE. CRIMINAL CHARGE. NEMO-TENETUR. Er is een ‘criminal charge’ zodra een controleonderzoek niet meer uitsluitend het karakter heeft van een controleonderzoek in het kader van toezicht en een juiste naleving van de wet, maar op het opleggen van een boete. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft terecht overwogen dat er bij de bedrijfsinspectie nog geen ‘criminal charge’ was. Dat het nemo tenetur-beginsel al van toepassing zou zijn als de betrokkene niet kan uitsluiten dat een boete of vervolging zal volgen is een te ruime uitleg van artikel 6 van het EVRM.

[...] Bij besluit van [...] heeft de minister aan [appellante] een boete opgelegd van € 41.000,00 wegens overtreding van artikel 4:3, eerste lid, van de van de Arbeidstijdenwet (hierna: Atw).

[...] Strijd met het nemo tenetur-beginsel

4. [appellante] betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat er bij de bedrijfsinspectie nog geen ‘criminal charge’ was. [...]

[...] 4.1. Er is een ‘criminal charge’ zodra een controleonderzoek niet meer uitsluitend het karakter heeft van een controleonderzoek in het kader van toezicht en een juiste naleving van de wet, maar op het opleggen van een boete. De rechtbank heeft terecht overwogen dat er bij de bedrijfsinspectie nog geen ‘criminal charge’ was. Op de zitting bij de Afdeling heeft de minister toegelicht dat in de verschillende registratiesystemen eerdere overtredingen van aan [appellante] gelieerde bedrijven waren geconstateerd. Er was bij de bedrijfsinspectie nog geen concrete verdenking van overtreding van de Atw door [appellante]. Dat de bedrijfsinspectie werd uitgevoerd door een joint-venture team is ook onvoldoende om tot de conclusie te komen dat er toen al een ‘criminal charge’ was. Toezichthouders werken vaker samen om effectiever toezicht te houden en onnodige stapeling van inspecties te voorkomen. De bedrijfsinspectie was dan ook geen controle met het oog op een aan [appellante] op te leggen bestraffende sanctie.

4.2. Dat het nemo tenetur-beginsel al van toepassing zou zijn als de betrokkene niet kan uitsluiten dat een boete of vervolging zal volgen is naar het oordeel van de Afdeling een te ruime uitleg van artikel 6 van het EVRM. Die uitleg zou er toe leiden dat het onderzoek door een toezichthouder ernstig wordt bemoeilijkt, óók als dit slechts tot toezicht strekt en wellicht helemaal niet in een bestuurlijke boete zal uitmonden (zie de conclusie van staatsraad advocaat-generaal Keus, [ECLI:NL:RVS:2017:1034](#), r.o. 4.3.4).

4.3. Ten overvloede overweegt de Afdeling dat, ook als er bij de bedrijfsinspectie wel een ‘criminal charge’ was, de minister de C- en M-bestanden voor de bewijsvoering mocht gebruiken. [appellante] was op grond van artikel 2.4:1, tweede en vierde lid, van het Arbeidstijdenbesluit vervoer verplicht de

arbeids- en rusttijden te registreren in de voertuigunit en op de bestuurderskaart en deze gegevens in de bedrijfsadministratie op te nemen. Deze gegevens moeten voor de inspecteur toegankelijk zijn. Zie ook de uitspraak van de Afdeling van 9 december 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3749](#), r.o. 4.1. De C- en M-bestanden bestonden dus ook onafhankelijk van de wil van [appellante]. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 13 april 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1060](#), r.o. 6.4, heeft het EHRM in het arrest van 17 december 1996, Saunders tegen het Verenigd Koninkrijk, ECLI:EU:ECHR:1996:1217JUD001918791, overwogen dat het verbod op gedwongen zelfincriminatie zich niet uitstrekt tot het gebruik in strafzaken van bewijsmateriaal dat weliswaar onder dwang is verkregen, maar bestaat onafhankelijk van de wil van de verdachte. [...] 5.2. De Afdeling acht de Beleidsregel in zijn algemeenheid niet onrechtmatig. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld in de uitspraak van 12 oktober 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2921](#), bevat de Beleidsregel, voor zover toegepast bij overtreding van artikel 4:3, eerste lid, van de Atw, in beginsel voldoende mogelijkheden tot differentiatie om te kunnen leiden tot oplegging van een boete, die in het desbetreffende geval als evenredig is aan te merken. Wat [appellante] heeft aangevoerd geeft geen aanleiding om tot een ander oordeel te komen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Gezondheid

JnB 2023, 630

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 21-07-2023, [ECLI:NL:RBMNE:2023:3724](#)
minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Wet op bijzondere medische verrichtingen

GEZONDHEID. WET OP BIJZONDERE MEDISCHE VERRICHTINGEN. Besluiten tot concentratie van (complexe) operaties bij kinderen en volwassenen met (aangeboren) hartafwijkingen bij twee universitair medische centra (umc's) in plaats van vier. I.c. wordt geoordeeld dat het niet direct duidelijk dat het besluit in rechte geen stand zal houden. Er is daarom geen reden om de besluiten alleen al vanwege evidente onrechtmatigheid te schorsen. De verdere beoordeling moet in de bodemprocedure plaatsvinden. De voorzieningenrechter is er niet van overtuigd dat de besluiten voor de latende umc's onomkeerbare gevolgen hebben of onredelijk bezwarend zijn, terwijl het belang dat de minister met de besluiten beoogt te dienen urgent is en concrete stappen verlangt naar concentratie van de AHA-zorg. De afweging van de belangen valt daarom in het voordeel van de minister uit. De voorzieningenrechter wijst de verzoeken om voorlopige voorzieningen af.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Geen pauzeknop in concentratie kinderhartcentra") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2023, 631

MK ABRS, 21-07-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2809](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Vrees voor de bende Mara Salvatrucha in El Salvador. Dat een getuigenverklaring niet objectief verifieerbaar is, maakt nog niet dat de staatssecretaris deze niet inhoudelijk bij zijn beoordeling hoeft te betrekken. Daarnaast is de staatssecretaris ten onrechte voorbij gegaan aan de door de vreemdelingen aangehaalde algemene landeninformatie.

3. De vreemdelingen betogen in hun eerste grief terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat van de overgelegde getuigenverklaringen bewijswaarde uit kan gaan. [...]

De getuigenverklaringen zijn van belang bij de beoordeling of de vreemdelingen aannemelijk hebben gemaakt dat de oudste zoon te vreesen heeft voor bendeleden. De vreemdelingen betogen dat zij tijdens het nader gehoor hebben uitgelegd dat de zoon slechts tot oktober 2018 naar school ging, dat hij onderweg daarnaartoe werd begeleid door een buurvrouw en dat hij in de periode daarna binnen is gebleven, waardoor in de periode daarna geen incidenten meer konden plaatsvinden. Dit wordt bevestigd door de getuigenverklaring van de vroegere buurman van de vreemdelingen, waarin onder andere staat dat de zoon een gedragsverandering onderging, erg wantrouwend was en zich opsloot in huis. Dat deze verklaring niet objectief verifieerbaar is, maakt nog niet dat de staatssecretaris deze niet inhoudelijk bij zijn beoordeling hoefde te betrekken.

3.1. Daarnaast betogen de vreemdelingen terecht dat de staatssecretaris ten onrechte voorbij is gegaan aan de door hen aangehaalde algemene landeninformatie. De rechtbank heeft dat niet onderkend. Hoewel het aan de vreemdelingen is om hun individuele asielrelaas aannemelijk te maken en algemene landeninformatie daar op zichzelf bezien niet toe kan dienen, is het wel een element dat de staatssecretaris moet meenemen in de integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Uit de overgelegde bronnen volgt dat kinderen een bijzonder risico lopen om door bendes gerekruteerd te worden. [...] Gelet op deze informatie past het in het algemene beeld dat er ineens bendeleden bij het huis van de vreemdelingen verschenen om de oudste zoon te intimideren, zodra hij niet meer naar school ging en binnenshuis bleef. De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris deze landeninformatie ten onrechte niet kenbaar en in samenhang met de verklaringen van de vreemdelingen bij zijn beoordeling heeft betrokken. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 632

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 20-07-2023,

[ECLI:NL:RBDHA:2023:10821](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Indirect refoulement. De rechtbank ziet in de conclusie van A-G Kokott geen aanleiding om uit te gaan van een ander toetsingskader dan dat volgt uit de jurisprudentie van de Afdeling.

4. In zaken als de onderhavige waarbij een beroep wordt gedaan op indirect refoulement, heeft het toetsingskader te gelden zoals neergelegd in de jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling).[...]

6. Verweerder heeft ter zitting – onder verwijzing naar de conclusie van Advocaat-Generaal Kokott (A-G Kokott) van 20 april 2023 in de gevoegde zaken C-22/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21 [[ECLI:EU:C:2023:316](#)] – gesteld dat voornoemd toetsingskader te ruim is en de rechterlijke toetsing in Dublinzaken te buiten gaat. Daarbij heeft hij gewezen op rechtsoverweging 168 van de conclusie van A-G Kokott, waarin deze heeft overwogen – kort gezegd – dat rechters van de verzoekende lidstaat, indien er in de aangezochte lidstaat, meer bepaald in zijn rechtsstelsel, geen sprake is van systeemfouten, niet mogen onderzoeken of er in die lidstaat een risico bestaat op schending van het beginsel van non-refoulement.

7. De rechtbank ziet in de conclusie van A-G Kokott geen aanleiding om uit te gaan van een ander toetsingskader dan dat volgt uit voornoemde jurisprudentie van de Afdeling. De rechtbank kan op de conclusie van een A-G immers nog geen oordeel doen steunen, nu een conclusie van een A-G voorlichting geeft aan het Hof van Justitie van de EU (het Hof) maar het Hof niet bindt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 633

MK ABRs, 26-07-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2829](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. De rechter is moet de voorwaarden voor een rechtmatige bewaring ambtshalve toetsen, ook als de bewaring al is opgeheven op het moment dat de rechter daar een oordeel over moet geven.

Inleiding

1. Deze uitspraak gaat over de manier waarop de rechter de rechtmatigheid van de bewaring toetst. De vraag is of de rechter verplicht is de voorwaarden voor een rechtmatige bewaring te toetsen, ook als de vreemdeling de rechtmatigheid van een of meer voorwaarden niet heeft betwist. [...]

Verhouding tot het Nederlandse procesrechtelijke stelsel

5. De eerste vraag die de Afdeling in relatie tot het arrest C, B en X moet bespreken is hoe de daaruit volgende verplichte ambtshalve toets in bewaringszaken zich verhoudt tot het Nederlandse procesrechtelijke stelsel waarin de omvang van het geschil in bestuursrechtelijke zaken vooral wordt bepaald door artikel 8:69 van de Awb. [...]

5.2. De overwegingen van het Hof in het arrest C, B en X [[ECLI:EU:C:2022:858](#)] geven aanleiding om de voorwaarden voor een rechtmatige bewaring als kwestie van openbare orde aan te merken. Het absolute vereiste om een vreemdeling in vrijheid te stellen als niet of niet langer wordt voldaan aan de voorwaarden voor de rechtmatigheid van de bewaring hangt samen met het vereiste dat de rechtmatigheid van de bewaring altijd ter beoordeling aan de rechter wordt voorgelegd, ook als een vreemdeling daar zelf geen beroep tegen instelt (artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000). In het verlengde hiervan ligt de noodzaak van periodieke hertoetsing van de voorwaarden voor een

rechtmatige bewaring. Zie hiervoor de punten 83 tot en met 85 van het arrest. Aan dat absolute vereiste kan bovendien alleen worden voldaan als de rechter de voorwaarden voor de rechtmatigheid van de bewaring los van de wil en kennis van partijen toetst. Daarbij wijst de Afdeling op het zware gewicht dat het Hof toekent aan het belang van het recht op vrijheid en de ernst van de inmenging in dat recht. Het gaat immers om bewaring van personen om andere redenen dan de vervolging of bestraffing van strafbare feiten. Zie hiervoor punt 88 van het arrest.

Reikwijdte van de ambtshalve toets

6. De tweede vraag die de Afdeling in relatie tot het arrest C, B en X moet bespreken gaat over de reikwijdte van de verplichte ambtshalve toetsing. [...] De Afdeling leidt daaruit echter niet af dat de ambtshalve toets alleen betrekking heeft op Unierechtelijke voorwaarden voor een rechtmatige bewaring. De Afdeling leidt daaruit ook niet af dat ambtshalve toetsing alleen vereist is als de bewaring nog voortduurt op het moment dat de rechter daar een oordeel over moet geven. [...]

6.1. Het Hof bespreekt in het arrest verschillende Unierechtelijke voorwaarden voor bewaring, zoals zicht op uitzetting of overdracht [...]. Er zijn echter ook nationaalrechtelijke voorwaarden voor bewaring die tot de conclusie leiden dat de bewaring onrechtmatig is als er niet aan wordt voldaan. Daarbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan de voorwaarden voor bewaring krachtens een nationaalrechtelijke grondslag (artikel 59, tweede lid, van de Vw 2000). De Afdeling oordeelt dat de ambtshalve toets ook slaat op dergelijke nationaalrechtelijke voorwaarden. [...] In het verlengde daarvan is de Afdeling van oordeel dat de ambtshalve toets niet slaat op voorwaarden zoals de inspanningsverplichting van de staatssecretaris tijdens een voorafgaande strafrechtelijke detentie en de verschillende handelingen tijdens het vreemdelingenrechtelijke traject voorafgaand aan de inbewaringstelling. Die voorwaarden leiden immers eerst tot een belangenafweging als er niet aan wordt voldaan en niet direct tot de conclusie dat de bewaring onrechtmatig is. [...]

6.3. Aan het zware gewicht dat het Hof toekent aan het belang van het recht op vrijheid, de ernst van de inmenging in dat recht en het genoemde absolute vereiste om een vreemdeling in vrijheid te stellen, zou de gedachte kunnen worden ontleend dat ambtshalve toetsing niet vereist is als de bewaring is opgeheven op het moment dat de rechter daar een oordeel over moet geven. Die gedachte volgt de Afdeling echter niet. [...] Verder wijst het Hof in het arrest op de eis om te zorgen voor een hoog niveau van rechtsbescherming. [...] Kortom, ook als de bewaring is opgeheven op het moment dat de rechter daar een oordeel over moet geven, moet de rechter de voorwaarden voor een rechtmatige bewaring ambtshalve toetsen.

Motivering van de ambtshalve toets

7. De derde vraag die de Afdeling in relatie tot het arrest C, B en X moet bespreken is of en in hoeverre de ambtshalve toets in de uitspraak moet worden gemotiveerd. Uit punt 88 van het arrest volgt dat de bewaringsrechter in een voorkomend geval ambtshalve moet vaststellen dat de bewaring onrechtmatig is omdat niet is voldaan aan een voorwaarde voor een rechtmatige bewaring. Die vaststelling moet dan vanzelfsprekend worden gemotiveerd in de uitspraak. De Afdeling leidt daar ook uit af dat als de ambtshalve toets niet tot de conclusie leidt dat de bewaring onrechtmatig is, daar doorgaans geen specifieke motivering aan hoeft te worden gewijd. [...]

7.1. [...] De ambtshalve toets strekt daarom niet zo ver dat al die voorwaarden opnieuw uitdrukkelijk in de uitspraak moeten worden besproken. [...] Nadat de bewaringsrechter tot de conclusie is gekomen dat er ambtshalve geen reden is om de bewaring onrechtmatig te achten, mag hij dus in beginsel volstaan met een algemene overweging hierover.

7.2. Een specifieke overweging is wel vereist als de rechtbank op de zitting of met schriftelijke vragen een voorwaarde voor een rechtmatige bewaring ambtshalve aan de orde heeft gesteld maar in de uitspraak tot het oordeel komt dat geen sprake is van een onrechtmatige bewaring. [...]

Ook de Afdeling gaat ambtshalve toetsen

8. De vierde vraag die de Afdeling in relatie tot het arrest C, B en X moet bespreken is of alleen de rechter in eerste aanleg ambtshalve de rechtmatigheid van de bewaring moet toetsen, of dat de hogerberoepsrechter dat ook moet doen. Omdat de Afdeling onder 5 - 5.2 heeft geoordeeld dat de voorwaarden voor een rechtmatige bewaring in het Nederlandse procesrechtelijke stelsel moeten worden aangemerkt als kwestie van openbare orde, is de Afdeling ook in hoger beroep verplicht die voorwaarden ambtshalve te toetsen. [...]

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2023, 634

MK ABRS, 21-07-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2831](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a, 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank heeft niet onderkend dat op het moment van de nieuwe inbewaringstelling, sprake was van een voorafgaande periode van aaneengesloten vreemdelingenbewaring en strafrechtelijke detentie, waarbij de totale periode van feitelijke detentie inmiddels acht maanden was. Uit de uitspraken van de Afdeling, onder meer de uitspraak van 27 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2044](#), onder 1 en 2.1, volgt dat de staatssecretaris in die situatie in het besluit tot inbewaringstelling een verzwaarde belangenafweging moet maken, die kenbaar en toetsbaar moet zijn. Dat heeft de staatssecretaris niet gedaan.

JnB 2023, 635

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 18-07-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:10712](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Indien de vreemdeling stelt dat van een onrechtmatig strafrechtelijk voortraject sprake is, dient de bewaringsrechter zich daar over te buigen, tenzij een andere daartoe bevoegde rechter daar reeds een oordeel over heeft gegeven.

3. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling een strafrechtelijk voortraject niet getoetst mag worden in een bewaringszaak. Verder blijkt het uit het dossier genoegzaam dat de politie handelde in het kader van de algemene politietaken toen de vreemdeling om zijn ID werd gevraagd en is er dus geen sprake van een verkapt vreemdelingenrechtelijk traject, aldus verweerder.

4. De rechtbank is van oordeel dat bepaalde gebreken in een strafrechtelijk of anderszins voortraject dusdanig ernstig kunnen zijn dat het direct daaropvolgend toepassen van een vreemdelingrechtelijk bewaringstraject reeds daarom onrechtmatig moet worden geacht. De rechtbank denkt daarbij aan situaties als misbruik van bevoegdheid, discriminatoir handelen of anderszins ernstige onregelmatigheden. Van een behoorlijk handelende overheid mag immers worden verwacht dat zij niet voortborduurt op een eerste contact dat of voorfase die via een ernstig gebrek tot stand is gekomen, dan wel daardoor wordt ontsierd (de verboden vruchten-leer of dominotheorie). De

rechtbank ziet zich hierin gesteund door de uitspraak van de Afdeling van 26 juli 2001, ECLI:NL:RVS:2001:AD6144, ook in JV 2001/234 m.nt. P.J.A.M. Baudouin, r.o. 2.2.

5. In voormelde uitspraak van de Afdeling wordt echter tegelijkertijd gesteld dat het de bewaringsrechter niet is toegestaan om het strafrechtelijke voortraject te toetsen (zie ook de uitspraak van de Afdeling van 25 oktober 2001, ECLI:NL:RVS:2001:AD4847).

6.1 Naar het oordeel van de rechtbank is de door de Afdeling in deze uitspraken aangebrachte waterscheiding in de beoordeling van een strafrechtelijk voortraject en het daarop aansluitende vreemdelingerechtelijke bewaringstraject aan herziening toe.

6.2 De rechtbank ziet daartoe grond in het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 november 2022, [C, B, en X] [ECLI:EU:C:2022:858](https://eur-lex.europa.eu/eli/cj/oj/2022/858). Uit dit arrest volgt dat teneinde over de rechtmatigheid van de bewaring te kunnen oordelen, de rechter, al dan niet ambtshalve, elk relevant feitelijk en juridisch element moet kunnen onderzoeken en daarover een beslissing kunnen nemen. Niet valt in te zien hoe de waterscheiding binnen deze rechterlijke opdracht past.

6.3 Overigens zou, wanneer de bewaringsrechter pas over de gevolgen van een gestelde onrechtmatigheid in het voortraject zou mogen oordelen nádat een andere rechter een oordeel over de rechtmatigheid heeft gegeven, de betreffende vreemdeling het risico lopen op een, achteraf bezien, onrechtmatige start en eventueel langdurige voortzetting van de vreemdelingenbewaring. Deze omstandigheden acht de rechtbank in strijd met artikel 5, vierde lid, van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, waaruit volgt dat iedereen die van zijn vrijheid is beroofd, recht heeft op een spoedige beoordeling van de rechtmatigheid daarvan. Ook acht de rechtbank die omstandigheden in strijd met onder andere artikel 15, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn, waaruit volgt dat de onderdaan van een derde land onmiddellijk in vrijheid moet worden gesteld als zijn bewaring niet rechtmatig is.

6.4 Bovendien volgt de door de Afdeling aangebrachte waterscheiding niet dwingend uit de wet, terwijl deze er wel voor zorgt dat een vreemdeling tegen een eventueel onrechtmatig voortraject niet zo spoedig als mogelijk de vereiste rechtsbescherming kan invoeren.

7. Uit het voorgaande volgt aldus dat indien de vreemdeling stelt dat van een onrechtmatig voortraject sprake is, de bewaringsrechter zich daar over dient te buigen, tenzij een andere daartoe bevoegde rechter daar reeds een oordeel over heeft gegeven. Mocht de bewaringsrechter dit nalaten dan wordt er niet 'speedily' over de rechtmatigheid van de detentie geoordeeld.

[Naar inhoudsopgave](#)